

Ilie — Numărul Zece

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Mișcarea millerită a fost reprezentată în capitolul șapte din Isaia printr-o profeție de șaizeci și cinci de ani, care a început în anul 742 î.Hr. Acei șaizeci și cinci de ani care au avut loc în istoria lui Isaia reprezintă cei șaizeci și cinci de ani de la 1798 până la 1863. Alfa și Omega vor înfățișa întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul. Profeția de șaizeci și cinci de ani identifică blestemul de șapte ori împotriva împărăției de nord și a împărăției de sud ale lui Israel. Primele șapte ori împotriva împărăției de nord au început în anul 723 î.Hr., la nouăsprezece ani după ce Isaia i-a prezentat împăratului Ahaz această prezicere. Ultimele șapte ori împotriva împărăției de sud au început la sfârșitul celor șaizeci și cinci de ani, în anul 677 î.Hr.

පළමු “සන් වාර” ශාසය එශ්රායිමේට් එරනේව 1798 දී අවසන් විය; එය දානියලේගේ අටවන හා නවවන අධ්යායයන්හි උලායි ගංගාව පිළිබඳ දර්ශනය මුද්රා විවෘත කරන ලද කාලය වන අවසාන කාලය විය. එය අනාවැකිමය ලෙස පළමු දූතයාගේ පණිවිඩයේ පැමිණීමත්, මීලරයිට් ව්යාපාරයේ අනාවැකිමය ආරම්භයත් සලකුණු කළේය. යුදාට එරනේ අවසාන “සන් වාර” ශාසය 1844 දී අවසන් විය; එය තුන්වන දූතයාගේ පණිවිඩයේ පැමිණීම විය. ඊට වසර දහනවයකට පසු, 1863 දී, අනාවැකියේ ආරම්භයේ නිරූපිත වූ අවුරුදු හැටපහ මීලරයිට් ව්යාපාරයේ අවසානයත්, ලාමිදිකීය සත්වන දින ඇඩ්වෙන්ටිස්ට් සභාවේ ආරම්භයත් සලකුණු කළේය. 1863 ට වසර හතකට පෙර, 1856 දී, ජෝමස් වයිට් මීලරයිට් ව්යාපාරය ගිලදලේගියා සභාව වීම නවතා, ලාමිදිකීය සභාව වී ඇති බව හඳුනාගැනීමට ආරම්භ කළේය. ඔහුගේ මුණුපුරා, එලන් වයිට්ගේ ජීවചරිතය ලියන විට, 1856 ඉතිහාසයත්, ලාමිදිකීය පණිවිඩයත් පිළිබඳ ලියයි.

„Mesajul către Laodicea”

„Advenștii păzitori ai Sabatului adoptaseră poziția potrivit căreia mesajele către cele șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3 înfățișau experiența bisericii creștine de-a lungul secolelor. Ei ajunseseră la concluzia că mesajul către biserica din Laodicea se aplica aceluia pe care îi numeau acum adventiști nominali, aceia care nu acceptaseră Sabatul zilei a șaptea. Într-un scurt editorial din Review din 9 octombrie, James White a ridicat câteva întrebări provocatoare la reflecție, pe care le-a introdus afirmând:”

Întrebarea începe să se ridice din nou: „Străjerule, cât mai este din noapte?” Deocamdată este loc doar pentru câteva întrebări, puse pentru a atrage atenția asupra subiectului la care se referă. Ne încredem că un răspuns deplin va fi dat în curând. —Review and Herald, 9 oct. 1856.

„Dintre cele unsprezece întrebări pe care le-a pus, cea de-a șasea i-a vizat în mod direct pe laodiceeni.”

„6. Oare starea laodicienilor (căldicei și nici reci, nici fierbinți) nu ilustrează în mod potrivit condiția corpului acelora care mărturisesc solia îngerului al treilea? — Ibid.”

„Poslednje pitanje iznosi stvar na videlo:“

„11. Dacă aceasta este starea noastră ca popor, avem oare vreun temei real să nădăjduim în favoarea lui Dumnezeu, dacă nu luăm aminte la «sfatul» Martorului Credincios? Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc: fii plin de râvnă dar și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat: dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui. Apocalipsa 3:18–21.—Ibid.

„Este limpede că adevărul chestiunii abia începea să se lumineze în mintea lui James White. Numărul următor al Review a publicat o prezentare pe șapte coloane a celor șapte biserici, sub acest titlu. În observațiile sale introductive, el a declarat:

„Trebuie să fim de acord cu unii expozitori moderni că aceste șapte biserici trebuie înțelese ca reprezentând șapte stări ale bisericii creștine, în șapte perioade de timp, cuprinzând întregul parcurs al erei creștine.” — Ibid., 16 oct. 1856.

„Apoi a reluat profeția, ocupându-se de fiecare biserică în parte. Ajungând la cea de-a șaptea, cea laodiceană, a declarat:

„Cât de umilitoare pentru noi, ca popor, este trista descriere a acestei biserici. Și nu este oare această înfricoșătoare descriere o imagine cât se poate de desăvârșită a stării noastre prezente? Ba da; și nu va fi de niciun folos să încercăm să ne sustragem puterii acestei mărturii pătrunzătoare adresate bisericii din Laodicea. Domnul să ne ajute să o primim și să tragem folos din ea.—Ibid.

„După ce a consacrat două coloane bisericii din Laodicea, observațiile sale de încheiere au constituit un apel puternic:

„Dragi frați, trebuie să biruim lumea, firea pământească și pe diavol, altminteri nu vom avea parte în Împărăția lui Dumnezeu.... Apucați-vă îndată de această lucrare și, prin credință, revendicați făgăduințele pline de har făcute laodiceenilor care se pocăiesc. Ridicați-vă în Numele Domnului și lăsați lumina voastră să strălucească spre slava binecuvântatului Său Nume.—Ibid.

„Răspunsul venit din câmp a fost electrizant. G. W. Holt scria din Ohio, la 20 octombrie:”

„Da, cred că noi, cei care suntem în cea de-a treia solie, cu poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iesus, suntem biserica căreia i se adresează acest limbaj; și nu putem fi prea grabnici în a cere aur curățit, veșminte albe și alifie pentru ochi, ca să putem vedea.—Ibid., 6 nov. 1856.”

„Din Nord-Est s-a auzit un glas nou asupra subiectului, acela al lui Stephen N. Haskell, din Princeton, Massachusetts. Ca adventist de ziua întâi, el începuse să predice la vârsta de 20 de ani; iar acum, trei ani mai târziu, se afla în solia îngerului al treilea. Un cercetător temeinic al

Bibliei, după ce văzuse scurtul editorial introductiv al lui White, prin care era prezentată cheștiunea celor șapte biserici, a ales să scrie pentru Review un articol amplu:”

„Subiectul la care s-a făcut referire a fost pentru mine de un interes profund în ultimele câteva luni.... De ceva vreme am fost condus să cred că mesajul către Laodiceeni ne aparține nouă; adică acelora care cred în mesajul celui de-al treilea înger, din multe motive pe care le consider bune. Voi menționa două.—Ibid.

„Aceasta o face, consacrand două coloane concluziilor sale. La încheiere a declarat:

„O teorie a soliei îngerului al treilea niciodată, nu, niciodată, nu ne va mântui fără haina de nuntă, care este neprihănirea sfinților. Trebuie să desăvârșim sfințenia în frica de Domnul.” — Ibid.

„Pe măsură ce James White și-a continuat editorialele asupra mesajului către biserica din Laodicea, conceptele pe care adventiștii păzitori ai Sabatului le citeau acum în Review erau surprinzătoare, dar, la o cercetare atentă și în duh de rugăciune, s-a văzut că erau aplicabile. Scrisorile adresate redactorului arătau un acord aproape general și indicau că era în desfășurare o redeșteptare. Că mesajul pătrunzător nu era rodul unei simple însuflețiri de moment era adevărat de primul articol din Testimony No. 3, publicat în aprilie 1857, intitulat Be Zealous and Repent. Acesta se deschide astfel: „Domnul mi-a arătat în viziune câteva lucruri cu privire la biserică în actuala ei stare de căldicel, pe care vi le voi relata.” —IT, p. 141. În aceasta, Ellen White a prezentat ceea ce i-a fost arătat cu privire la atacurile lui Satana asupra bisericii prin prosperitatea și posesiunile pământești.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volumul 1, 342–344.

Mișcarea Millerită a început, din punct de vedere profetic, ca biserica din Filadelfia, iar în 1856 a devenit biserica din Laodicea. Șapte ani mai târziu, mișcarea s-a încheiat, iar Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a început ca biserica din Laodicea și va rămâne astfel, până când va fi vărsată din gura Domnului. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a ieșit din sânul bisericii din Laodicea, așa cum mișcarea Millerită a ieșit din sânul bisericii din Sardes. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este paralelă cu mișcarea Millerită prin aceea că prima mișcare s-a schimbat din Filadelfia în Laodicea, iar ultima mișcare se schimbă din Laodicea în Filadelfia. Punctul de tranziție de la Filadelfia la Laodicea în istoria Millerită este marcat în mod specific ca fiind anul 1856, astfel încât punctul de tranziție trebuie, de asemenea, să fie marcat în ultima mișcare, căci Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Punctul de tranziție este identificat în Apocalipsa unsprezece prin cei doi profeți care sunt omorâți pe ulițe.

Iar când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din Adânc va face război împotriva lor, îi va birui și îi va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea în ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:7, 8.

Ultima mișcare avea să moară, apoi să stea în picioare și, după aceea, să fie înviată ca steag. Făcând astfel, ea urma să se alinieze cu cornul republican. Cornul republican formează un chip fiarei, iar fiara al cărei chip îl formează este abordată în Apocalipsa șaptesprezece, iar acea fiară

este identificată ca fiind al cincilea cap, care a primit o rană de moarte și care avea să fie înviat ca al optulea cap. Avea să fie înviat ca al optulea, care era dintre cei șapte.

Și fiara care era și nu mai este, este ea însăși al optulea împărat, și este dintre cei șapte, și merge la pierzare. Apocalipsa 17:11.

Cornul republican avea să formeze un chip al acelei fiare și, prin urmare, avea să fie ucis și apoi înviat. Când a fost înviat, el avea să fie al optulea cap, care era dintre cele șapte capete anterioare. Cornul protestant călărește pe aceeași fiară a pământului ca și cornul republican și ar trebui să posede aceeași dinamică profetică. Trecerea de la Philadelphia la Laodicea în mișcarea millerită prefigurează trecerea de la Laodicea la Philadelphia în ultima mișcare.

Când ultima mișcare a primit o rană de moarte la 18 iulie 2020, ea a murit ca Laodiceea. Când, așa cum este reprezentat în Apocalipsa unsprezece, a trecut la Filadelfia, ea avea să reprezinte a opta biserică, adică dintre cele șapte. Moartea din anul 2020 a fost pusă în paralel cu cornul republican, căci de la vremea sfârșitului, în 1989, fuseseră șase președinți. Al șaselea președinte a primit o rană de moarte, care va fi vindecată în 2024. Acel cap va fi atunci al optulea cap al Statelor Unite de la vremea sfârșitului din 1989 și va fi dintre cele șapte. Ambele coarne erau al șaselea care devine al optulea. Acest adevăr constituie o mare parte a soliei din Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Din acest motiv, este important să fim clari cu privire la istoria millerită care prefigurează istoria noastră actuală. Sora White a confirmat aplicarea făcută de James White asupra Laodiceei la mișcare în 1856, astfel încât aceasta nu este o aplicare derivată prin logică omenească. Cu șapte ani înainte ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să fie legată în mod legal de cornul republican, ea a fost identificată prin inspirație ca fiind biserica Laodiceană. Aceasta înseamnă că nu a existat nici măcar o singură zi în istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în care să fi fost altceva decât goală, săracă, oarbă, nenorocită și ticăloasă. Această realitate profetică oferă contextul și justificarea pentru a recunoaște cele patru urâciuni crescânde din capitolul opt al cărții lui Ezechiel ca fiind cele patru generații ale adventismului.

Când istoria millerită este abordată din perspectiva structurii celor șaiszeci și cinci de ani din Isaia șapte, trebuie recunoscut faptul că profetia celor șapte vremi este umbrela profetică ce acoperă întreaga istorie a mișcării millerite. În anul 1856, solia către biserica Laodiceei a devenit adevăr prezent pentru adventismul millerit. Cel care prezintă solia Laodiceei nu a fost James sau Ellen White, ci Martorul credincios și adevărat.

Și îngerului bisericii laodicenilor scrie-i: Acestea zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot; o, de ai fi rece sau în clocot! Astfel, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit prin foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat: dacă aude cineva

glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui. Cine are ureche, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:14–22.

Adevăratul Martor arată că, dacă vreun om ar „auzi” glasul Său, El ar intra și ar „cina cu el”. Dacă Laodicea ar deschide ușa, Hristos ar intra și ar cina cu ei. Dacă lui Hristos I se îngăduie să intre, El aduce un mesaj, căci simbolismul mâncării reprezintă primirea unui mesaj. Mesajul poate fi generalizat pur și simplu ca mesajul laodicean, însă aceasta este o considerare superficială a ceea ce reprezintă mesajul pe care El îl oferă. În 1856, Hiram Edson a prezentat o serie de opt articole care cuprindeau informația profetică ce lărgeste înțelegerea chiar a celei dintâi „profeții de timp” pe care îngerii lui Dumnezeu l-au călăuzit pe William Miller să o recunoască și să o proclame. În acele opt articole, Edson identifică în mod corect cei șaiszeci și cinci de ani din Isaia șapte.

Începutul lucrării lui Miller a fost descoperirea celor șapte vremi, iar cu șapte ani înainte ca mișcarea numită după slujirea sa să se încheie, o descoperire mai profundă a chiar acelei profeții i-a fost oferită adventismului millerit. Ea a fost oferită în același an în care ei au fost identificați prin inspirație ca laodiceeni. În sens profetic, două mii cinci sute douăzeci de zile mai târziu, în 1863, prima descoperire a lui Miller cu privire la timpul profetic a fost respinsă. Solia laodiceană pentru mișcarea adventă a sosit în 1856, iar Domnul a bătut la ușă de opt ori, prin opt articole, pentru a vedea dacă putea găsi intrare. La încheierea mișcării, Martorul Credincios a dorit să cineze împreună cu poporul Său, ospătându-se din chiar cea dintâi solie despre timp de la începutul mișcării. Poporul Său a refuzat să mănânce și, șapte ani, sau două mii cinci sute douăzeci de zile profetice, mai târziu, poporul Său a închis ușa care fusese deschisă cu cheia lui David ce fusese pusă în mâna lui William Miller. Ei s-au întors la un vechi proroc samaritean care i-a hrănit cu o minciună, pecetluindu-le soarta de a muri între un măgar și un leu.

În 1856, cornul protestant se afla în criza văii vedeniei, căci unde nu este vedenie, poporul pierе. În 1856, și cornul republican se afla, de asemenea, într-o criză.

1856 a marcat continuarea conflictului violent cunoscut sub numele de „Bleeding Kansas”, Războiul de la granița Kansas–Missouri. Lupta privea dacă Kansas avea să intre în Uniune ca stat liber sau ca stat sclavagist. Conflictul a inclus ciocniri violente între coloniștii favorabili sclaviei și cei împotriva sclaviei.

La 22 mai 1856, un incident violent s-a petrecut și în sala Senatului Statelor Unite, când congressmanul Preston Brooks, un susținător al sclaviei din Carolina de Sud, l-a atacat cu brutalitate, cu bastonul său, pe senatorul Charles Sumner din Massachusetts. Sumner rostise un discurs împotriva sclaviei, intitulat *The Crime Against Kansas*, care l-a jignit profund pe Brooks. Incidentul biciuirii cu bastonul a evidențiat tensiunile tot mai mari dintre Nord și Sud cu privire la problema sclaviei.

En 1856, le Parti républicain fut fondé en réponse aux troubles politiques provoqués par le Kansas-Nebraska Act, adopté en 1854, lequel suscita une opposition croissante à l’extension de l’esclavage dans les nouveaux territoires. La première convention nationale du parti se tint à Philadelphie, et John C. Fremont fut choisi comme son premier candidat à l’élection présidentielle

de 1856.

कान्सास-नेब्रास्का अधनियिमले कान्सास र नेब्रास्का प्रदेशहरूको व्यवस्था गर्‍यो र ती प्रदेशहरूका बसोबासकर्ताहरूलाई आफ्ना सीमाभित्र दासप्रथालाई अनुमति दिने कानिदनि भन्ने नरिणय गर्‍ने अधिकार दियो। “लोकप्रयि सार्वभौमकिता” भनेर चनिनि यो अवधारणाले प्रभावकारी रूपमा सन् १८२० को मसिौरी सम्झौतालाई रद्द गर्‍यो, जसले लुइजियाना प्रदेशमा ३६°३०’ समानान्तर रेखाको उत्तरतर्फ दासप्रथालाई नषिध गरेको थियो। यस अधनियिमले प्रदेशहरूमा दासप्रथाको प्रश्नमा गहरौ प्रभाव पार्‍यो। यसले क्षेत्रीय तनावलाई पुनः प्रज्वलति गर्‍यो, कनिभने यसले कान्सासजस्ता पहिलै स्वतन्त्र भूमिभानएका क्षेत्रहरूमा दासप्रथा वसितार हुन सक्ने सम्भावना खोलदियो। कान्सास-नेब्रास्का अधनियिम पारति भएपछि कान्सास प्रदेशतर्फ दासप्रथाको समर्थन गर्‍ने र दासप्रथाको वरिध गर्‍ने बसोबासकर्ताहरूको होड चल्यो, र प्रत्येक पक्ष लोकप्रयि सार्वभौमकिताको मतनरिणयको परिणामलाई प्रभावति गर्‍न आशावान् थियो। प्रदेशमाथिको नयिनत्रणका लागि भएको यस प्रतसिप्रधाले हसित्मक झडपहरू नमित्यायो र सन् १८५६ मा “ब्लीडि कान्सास” भनेर चनिनि अराजकताको एक अवधकिो जन्म भयो।

Alegerile prezidentiale din 1856 au constituit un eveniment politic semnificativ. Ele au constat într-o competiție în trei între democratul James Buchanan, republicanul John C. Fremont și fostul președinte Millard Fillmore, din partea Partidului American. James Buchanan a câștigat alegerile și a devenit al 15-lea președinte al Statelor Unite.

Președinția lui James Buchanan este cunoscută în principal pentru eșecul său de a aborda în mod eficient tensiunile și diviziunile crescânde dintre Nord și Sud, care au culminat în cele din urmă cu izbucnirea Războiului Civil American la scurt timp după ce a părăsit funcția. Președinția sa este adesea considerată una dintre cele mai puțin reușite din istoria americană, din cauza acestor eșecuri semnificative de conducere și de gestionare a crizei.

Renumita Decizie Dred Scott din 1857 a declarat că sclavii, fie înrobiți, fie liberi, nu erau cetățeni și nu puteau intenta procese în instanțele federale. Ea a mai declarat, de asemenea, că Congresul nu putea împiedica sclavia în teritoriile Statelor Unite. Democratul Buchanan a susținut în mod public Decizia Dred Scott, favorabilă sclaviei.

Ntabwo gusa ko imyifatire ya Buchanan, Umunyademokarate washigikiraga ubucakara, yemeye ko amakimbirane akomeza gukara kugeza avuyemo Intambara y'Abanyagihugu, ahubwo no kutabasha kwe gucunga ubukungu bw'igihugu kwatumye habaho Ihungabana ryo mu 1857, ryabaye rimwe mu bihe bikomeye cyane by'ihungabana ry'ubukungu mu mateka ya Amerika mbere y'Ikorosi Rikomeye. Ihungabana ryo mu 1857 ryateje ubukungu gusubira inyuma bikabije mu gihe cyamaze imyaka myinshi. Ubucuruzi n'amabanki byafunzwe, ubushomeri buriyongera kandi isoko ry'imari riragabanuka.

În timpul președinției lui Buchanan, statele din Sud au început procesul de secesiune din Uniune și s-au desprins ca răspuns la alegerea republicanului Abraham Lincoln, în 1860. Buchanan a adoptat o abordare pasivă față de criza secesiunii, susținând că guvernul federal nu avea autoritatea de a împiedica prin forță secesiunea. Această lipsă de acțiune hotărâtă a permis mișcării secesioniste să capete avânt. Lipsa sa de conducere fermă și ezitarea sa de a întreprinde măsuri decisive pentru a face față crizei secesiunii au contribuit la percepția Sudului că putea părăsi Uniunea fără a se confrunta cu opoziție militară.

În anul 1860, a fost ales Abraham Lincoln, primul președinte republican. La 1 ianuarie 1863, președintele Lincoln a semnat și a emis Proclamația finală de emancipare, prin care se declara că toate persoanele aflate în sclavie din teritoriul deținut de Confederație urmau să fie eliberate. Acest ordin executiv a avut un impact semnificativ asupra Războiului Civil, întrucât a transformat conflictul într-o luptă nu numai pentru păstrarea Uniunii, ci și pentru încetarea sclaviei. Proclamația de emancipare nu i-a eliberat imediat pe toți cei aflați în sclavie. Ea se aplica în mod specific teritoriului deținut de Confederație, unde Uniunea avea o autoritate limitată. Pe măsură ce forțele Uniunii înaintau și preluau controlul asupra teritoriului confederat, proclamația era pusă în aplicare, iar persoanele aflate în sclavie din acele zone erau eliberate. Proclamația de emancipare a fost un pas crucial către abolirea finală a sclaviei în Statele Unite și a pregătit calea pentru adoptarea celui de-al Treisprezecelea Amendament la Constituția Statelor Unite, care a fost adoptat și ratificat la 6 decembrie 1865.

Cornul republican, începând din anii 1850, se afla în criza problemei sclaviei. Două diviziuni principale din țară erau reprezentate de două clase principale de gândire politică. Un proces de separare a început în 1856, pe măsură ce grupările anti-sclavie și pro-sclavie s-au mutat în teritoriul Kansas, în încercarea de a-și susține concepțiile despre sclavie, chiar în vremea în care Philadelphia era separată de Laodicea. Democrații erau pro-sclavie, iar republicanii erau anti-sclavie.

În 1856, Kansasul însângerat a reprezentat un microcosmos al războiului iminent. În acel an, un democrat favorabil sclaviei a fost ales în fruntea cornului republican, iar conducerea sa ineficientă a devenit simbolul unei președinții ineficiente, până în aceste zile de pe urmă recente. El l-a precedat pe primul președinte republican, care a fost constrâns să curețe dezastrul lăsat în urmă de președinția lui Buchanan.

Până în 1863, cornul republican a emis cel mai semnificativ ordin executiv din istoria fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. Ordinul executiv privea sclavia. Un paragraf al proclamației afirmă: „Că, în prima zi a lunii ianuarie, în anul Domnului nostru o mie opt sute șaiszeci și trei, toate persoanele ținute ca sclave înăuntrul oricărui stat sau al unei părți desemnate a unui stat, al cărui popor se va afla atunci în răzvrătire împotriva Statelor Unite, vor fi atunci, de atunci înainte și pentru totdeauna, libere; iar Guvernul Executiv al Statelor Unite, inclusiv autoritatea militară și navală a acestuia, va recunoaște și va menține libertatea unor astfel de persoane și nu va întreprinde niciun act sau acte pentru a reprima astfel de persoane, sau pe oricare dintre ele, în vreun efort pe care l-ar putea face pentru libertatea lor efectivă.” Deși rezolvarea problemei sclaviei era, din punct de vedere istoric, incompletă în acel moment, esența Constituției este recunoscută atunci când Lincoln a scris: „toate persoanele ținute ca sclave înăuntrul oricărui stat ... vor fi atunci, de atunci înainte și pentru totdeauna, libere.”

Lincoln revenea la principiul fundamental exprimat în Constituție, care afirmă că „toți oamenii sunt creați egali”. Lincoln revenea la adevărurile fundamentale în același timp în care cornul protestant își respingea profeția fundamentală, care este profeția robiei. Prin urmare, chiar în vremea în care cornul republican emitea cel mai semnificativ „ordin executiv” din istoria sa cu privire la robie, cornul protestant emitea cel mai semnificativ ordin executiv din istoria sa profetică

cu privire la profeția robiei, reprezentată prin jurământul și blestemul lui Moise. Cornul republican a ales să se întoarcă la temelii; cornul protestant a ales să-și respingă temelia și să se întoarcă la aceia la care fusese avertizat să nu se mai întoarcă niciodată.

În 1863, cornul republican fusese împărțit în două tabere, după cum și împărăția Israelului din vechime a fost împărțită în vremea lui Ieroboam și Roboam. În 1863, cornul protestant a devenit atașat din punct de vedere legal de cornul republican, așa cum este reprezentat prin cele două altare ale lui Ieroboam de la Betel și Dan. Cele două coarne se mișcă prin istorie în paralel unul cu celălalt, iar istoria anului 1863 reprezintă în mod deosebit istoria zilelor din urmă.

Historia Milleritului se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, cu câteva rezerve profetice. Una dintre aceste rezerve este că publicul-țintă în istoria Millerită a fost mai întâi cel din afara mișcării, iar apoi însăși mișcarea. În mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, cele două glasuri din Apocalipsa optsprezece identifică două categorii-țintă, însă aceste ținte sunt inversate față de istoria Millerită. Prima țintă este poporul lui Dumnezeu, iar al doilea glas este destinat celorlalte oi ale lui Dumnezeu, care sunt încă în Babilon.

Un alt avertisment profetic este că, deși ambele istorii trec dincolo de o biserică spre alta, milleriții au trecut de la Filadelfia la Laodiceea, iar puternica mișcare a celui de-al treilea înger trece de la Laodiceea la Filadelfia. Aceasta arată că milleriții au mers de la a șasea la a șaptea biserică, iar cei o sută patruzeci și patru de mii trec de la a șaptea biserică la a opta biserică, care este dintre cele șapte.

Cornul republican și-a început mișcarea dintr-o națiune pro-sclavie către o națiune anti-sclavie în istoria din jurul anului 1863. Criza acelei istorii a stabilit două partide politice care sunt aceiași antagoniști în aceste „zile de pe urmă”. Așa cum primul președinte republican din acea istorie a fost asasinat la doar câteva zile după încheierea războiului, ultimul președinte republican a fost asasinat în mod simbolic și lăsat în stradă ca mort, în timp ce lumea se bucura. El a fost asasinat nu la doar câteva zile după încheierea Războiului Civil, ci chiar înainte de începerea războiului civil final.

Primul președinte republican a fost precedat de cel mai ineficient președinte din istoria Americii, iar ultimul președinte republican va fi precedat de același lucru. Ineficiența președintelui democrat care a precedat primul președinte republican a precipitat criza care a evoluat în războiul civil, iar aceeași ineficiență se manifestă acum. Președintele democrat care precede ultimul președinte republican a administrat economia într-un asemenea fel încât a produs cea mai mare prăbușire economică din istoria Americii până în acel moment. Cele două coarne merg în paralel până la legea duminicală. În 1863, a început prima generație a ambelor coarne, iar pentru ambele coarne, a patra și ultima generație va fi cu fața spre răsărit și se va închina soarelui.

Mesajul lui Ilie este întotdeauna însoțit de judecățile lui Dumnezeu, care confirmă mesajul de avertizare. Societatea lumii trăiește acum asemenea oamenilor de dinainte de potop. Ei mănâncă, beau și așteaptă ca giganții tehnologici globaliști să rezolve orice problemă care s-ar putea ivi. Cuvântul lui Dumnezeu arată limpede că lumea se află acum pe pragul unei crize uriașe.

„«Ce este din noapte?» Înțeleg eu însemnătatea acestor solii? Pricep eu locul pe care îl ocupă ele în lucrarea de încheiere a marelui sistem de remediere? Sunt eu atât de familiarizat cu «cuvântul cel sigur al prorociei», încât să pot vedea în evenimentele care se desfășoară în jurul meu dovezi certe că Împăratul care vine este chiar la ușă? Simt eu răspunderea care apasă asupra mea, având în vedere lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Folosesc eu fiecare talant încredințat mie ca administrator al Său, într-un efort bine îndrumat de a-i salva pe cei ce pier? Sau sunt căldicel și nepăsător, în parte amestecat cu o lume rea, folosind mijloacele și capacitatea pe care mi le-a dat Dumnezeu, în mare măsură pentru satisfacerea de sine, îngrijindu-mă mai mult de propria mea tihnă și de propriul meu confort decât de înaintarea cauzei Sale? Întăresc eu, prin purtarea mea, «convingerea care a prins teren în lume că adventiștii de ziua a șaptea dau din trâmbiță un sunet nesigur și urmează pe calea oamenilor lumești?»”

„Auzim pașii unui Dumnezeu care Se apropie ca să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei. Sfârșitul timpului este aproape asupra noastră. Locuitorii lumii sunt legați în snopi pentru a fi arși. Veți fi oare legați împreună cu neghina? Vă dați seama că în fiecare an mii și mii și de zece ori zece mii de suflete pier, murind în păcatele lor? Plăgile și judecățile lui Dumnezeu își fac deja lucrarea, iar sufletele merg spre picire pentru că lumina adevărului nu a strălucit pe cărarea lor.” General Conference Daily Bulletin, 1 aprilie 1897.

Cu sufletul meu Te-am dorit în timpul nopții; da, cu duhul meu dinăuntrul meu Te voi căuta dis-de-diminează; căci atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea. Isaia 26:9.